ГЕОЛОГИЯ

Раздел 7. Ера на мляко-питаещите - Еоцен

(61:0.2) По време на Ценозоя световният ландшафт представляваше привлекателна гледка: хълмисти възвишения, просторни долини, пълноводни реки и обширни гори. Два пъти през този отрязък във времето се издигаше и спускаше Панамският провлак; три пъти тази участ постигна моста през Беринговия пролив. Типовете животни бяха толкова многобройни, колкото и разнообразни. Горите изобилстваха от птици и целият свят беше рай за животните, независимо от непрекъснатата борба на еволюционните видове за господство.

Точка I. Еоценовия период. Нови континентални суши. Епоха на ранните млякопитаещи

Точка А. 50 000 000 години назад

(61:1.1) Преди 50 000 000 години континентите като цяло се намираха или над нивото на морето, или само едва се скриваха под водата. Внезапно се появиха плацентните мляко-питаещи. Мляко-питаещите имат колосално преимущество в борбата за оцеляване.

Точка Б. 40 000 000 години назад

(61:1.12) По време на заключителния период на тази епоха голяма част от Европа беше потопена. След неголямо издигане на сушата континентът се покри с езера и заливи. Северният ледовит океан продължаваше на юг през Уралската котловина, съединявайки се със Средиземно море, което в това време се разширяваше на север, оставяйки възвишенията на Алпите, Карпатите, Апенините и Пиренеите над водата под формата на морски острови. Издигна се Панамският провлак, разделяйки Атлантическия и Тихия океан. Северна Америка беше свързана с Азия посредством Беринговия пролив, а с Европа - чрез Гренландия и Исландия. Кръгът на континенталната суша в северните ширини беше нарушен само от Уралския пролив, съединяващ арктическото море с разширеното Средиземно море.

(61:1.14) През целия този период, така наричания Еоцен, еволюцията на млекопитаещите и другите родствени форми на живота продължи практически непрекъснато. В това време Северна Америка се съединяваше с всички континенти освен Австралия, и светът постепенно се изпълни с фауна, в която бяха представени различни типове първобитни млекопитаещи.

Точка II. Олигоценовия период. Нови наводнения. Ера на по-развити млякопитаещи

Точка А. 35 000 000 години назад

(61:2.3) Преди 35 000 000 години започна епохата на световното господство на плацентните мляко-питаещи. Широкият южен мост на сушата отново съедини имащия тогава огромни размери антарктически континент с Южна Америка, Южна Африка и Австралия. Независимо от съсредоточаването на суша предимно във високите ширини, световният климат оставаше относително мек вследствие колосалното увеличаване на акваторията на тропическите морета. Освен това издигането на земите беше недостатъчно за образуване на ледници. Обширни лавови потоци се наблюдаваха в Гренландия и Исландия и между тези пластове се отложи известно количество въглища.

(61:2.13) Към края на Олигоцена, обхващащ десет милиона години, растителният живот, а също и морският и наземният живот, в значителна степен завършиха своето развитие и съществуваха на земята практически в своя съвременен вид. В последващите времена се извърши значителна специализация, но в тази епоха вече се появиха древните форми на повечето съвременни живи същества.

Точка III. Миоценовия период. Формиране на съвременните планини. Ера на слона и коня

(61:3.1) Подемът на сушата и разделение на моретата довеждаха до постепенно изменение на световния климат, който ставаше все по-хладен, но все още оставаше мек. В Гренландия растяха секвои и магнолии, но субтропичните растения започнаха да мигрират на юг. Към края на дадения период тези топлолюбиви растения и дървета основно изчезнаха в северните ширини, а тяхното място заеха по-студоустойчивите растения и листопадни дървета.

(61:3.2) Появиха се множество разнообразни нови треви, а постепенното видоизменение на зъбите на много млекопитаещи доведе до установяването на съвременния пасбищен тип.

Точка А. 25 000 000 до 15 000 000 години назад

Точка 1. Издигане на континентите, затопляне на сушата.
(61:3.3) Преди 25 000 000 години, след продължителен период на издигане на континентите, се извърши незначително потопяване на сушата. Регионът на Скалистите планини оставаше на голяма височина, затова отлагането на ерозионните материали продължаваше към изток по цялата територия на низините. Отново се издигнаха хребетите Сиера; фактически оттогава те продължават да се издигат. Към това време се отнася огромният, дълъг шест и половина километра вертикален разлом в Калифорния.

Точка 2. Златния век на млякопитаещите.
(61:3.4) Преди 20 000 000 години настъпи златният век на млякопитаещите. Мостът на сушата през Беринговия пролив позволи на много групи животни да мигрират в Северна Америка от Азия, включително мастодонтите с четири бивни, късокраките носорози и много разновидности от семейството на котките.

Точка 3. Издигане на планинските региони на Евразия, затваряне на Гибралтарският пролив, потапяне на Исландският мост.
(61:3.7) Преди 15 000 000 години се извършваше издигане на планинските региони на Евразия и известна вулканична дейност се наблюдаваше над цялото това пространство, което обаче не можеше да се сравни с лавовите потоци в западното полукълбо. Подобна неустойчивост беше характерна за целия свят.
(61:3.8) Гибралтарският пролив се затвори и Испания се съедини с Африка чрез тесния пролив, пресичащ територията на Франция, а планинските върхове и възвишения се издаваха над водата под формата на острови в древното море. По-късно тези европейски морета започнаха да отстъпват. Още по-късно Средиземно море се съедини с Индийския океан, а в края на този период издигането на Суецкия регион доведе до това, че за известно време Средиземно море се превърна в солен вътрешен водоем.
(61:3.9) Исландският мост от суша беше потопен и арктическите води се смесваха с водите на Атлантика. Атлантическото крайбрежие на Северна Америка бързо се охлаждаше, но тихоокеанското крайбрежие оставаше по-топло, отколкото понастоящем. Обширните океански течения влияеха на климата в голяма степен така, както и днес.

Точка Б. Биологическо развитие

Точка 1. Слоновете оцеляха благодарение на големия и съвършен мозък.
(61:3.10) Продължаваше еволюцията на млякопитаещите. В западните долини на Северна Америка огромни стада коне се присъединиха към камилите; това време наистина беше епохата на конете, точно както и стихията на слона. Мозъкът на конете е втори сред животните по качество след този на слона, но в едно отношение той явно отстъпва, тъй като конят така и не преодоля докрай дълбоко вкоренилата се в него склонност да бяга, когато е уплашен. На коня му липсва присъщият на слона емоционален контрол, а слонът е изключително ограничен от своите размери и слаба подвижност. В този период се появи животното, представляващо нещо средно между слон и кон, но то беше бързо унищожено от стремително размножаващото се семейство котки.

Точка 2. Биологическото развитие в този период внесе голям принос в създаването на условия за последващата поява на човека.
(61:3.12) В Централна Азия се появиха истински типове както примитивна маймуна, така и горили, които имаха общ, незапазил се предшественик. Но нито един от тези видове няма отношение към линията на живите същества, на които впоследствие беше съдено да станат предшественици на хората.

Точка В. Заключение
(61:3.15) Така завърши най-богатият на събития и интересен период от световната история. Тази епоха на слона и коня е известна като Миоцен.

Точка IV. Плиоценовия период. Ново издигане на континентите. Последна миграция на млякопитаещите.
(61:4.1) В този период се извърши пред-ледниковото издигане на сушата в Северна Америка, Европа и Азия. Топографията на сушата претърпяваше огромни изменения. Появяваха се нови планински вериги, изменяха своето направление теченията и по целия свят ставаха отделни изригвания на вулкани.

Точка А. 10 000 000 години назад

Точка 1. Геологическа ситуация преди ледниковия период.
(61:4.2) Преди 10 000 000 години започна периодът на обширните локални отлагания в континенталните низини, но повечето от тези слоеве впоследствие бяха бързо отнесени. Големи пространства в Европа в това време още се намираха под водата, включително части от Англия, Белгия и Франция, а Средиземно море покриваше значителна част от Северна Африка. В Северна Америка обширните отлагания се образуваха в подножието на планините, в езерата и в големите котловини на сушата. Тези повече или по-малко оцветени отлагания са средно едва около шестдесет метра и в тях рядко се срещат изкопаеми. Две огромни езера с прясна вода съществуваха в западната част на Северна Америка. Издигаха се Сиера; появиха се планините Шаста, Худ и Рейнир. Но чак в последващия ледников период Северна Америка започна своето бавно плъзгане към Атлантическата падина.

Точка 2. За кратко всички континенти, с изключение на Австралия, отново се съединиха.
(61:4.3) За кратко всички континенти, с изключение на Австралия, отново се съединиха и се осъществи всемирна миграция на животните. Северна Америка беше свързана както с Южна Америка, така и с Азия и между тези континенти ставаше огромен обмен на животни. В Северна Америка се появиха азиатските ленивци, броненосците, антилопите и мечките, а североамериканските камили се преселиха в Китай. Носорозите мигрираха във всички континенти, освен Австралия и Южна Америка, но те измряха в западното полукълбо към края на този период.

Точка Б. 5 000 000 години назад
(61:4.6) Климатът постепенно ставаше по-прохладен; наземните растения бавно се преместваха на юг. Отначало именно все по-голямото захлаждане спираше миграцията на животните през северните провлаци; по-късно тези североамерикански мостове от суша се скриха под водата. Скоро стана окончателното потопяване на коридора, свързващ Африка със Северна Америка, и западното полукълбо стана практически така изолирано, както и днес. Започвайки от това време, в западното и източното полукълба започнаха да се развиват свои, отличителни типове живот.

Точка В. Заключение
(61:4.7) Така стигна до края си периодът, продължаващ почти 10 000 000 години, но все още не се появяваше предшественикът на човека. Това време обикновено се нарича Плиоцен.

Точка V. Плейстоценовия период. Ледниковия период

Точка А. Образуване на ледниците

Точка 1. Северните части на Америка и Европа бяха високи планини.
(61:5.1) Към края на предшестващия период огромни пространства от североизточната част на Северна Америка и Северна Европа бяха високо издигнати; в Северна Америка обширните територии се намираха на височина 9 000 метра и повече. Преди това на тези ширини преобладаваше мек климат и арктическите води безпрепятствено се изпаряваха, оставайки свободни от лед почти до завършването на ледниковия период.

Точка 2. Сняг с дебелина 6 000 метра.
(61:5.2) Едновременно с тези издигания на сушата се изместиха океанските течения, а сезонните ветрове измениха своята посока. В резултат съвкупността от тези условия доведе до почти непрекъснати валежи, които падаха в северните възвишения при преместването на обилно наситените от влага потоци въздух. В тези високопланински и следователно хладни райони започнаха снеговалежи, които продължаваха дотогава, докато дебелината на снега не достигна 6 000 метра. Центровете на последващите потоци от лед, предизвикани от налягането на леда, се определяха от най-голямата дебелина на снежната покривка, както и от географската ширина. И ледниковият период продължи дотогава, докато прекомерните валежи не престанаха да покриват тези северни възвишения с огромна снежна мантия, която скоро се превърна в твърд, но плъзгащ се лед.

Точка 3. Разпространение на ледената покривка.
(61:5.3) Всички огромни ледени щитове от този период се намираха на възвишенията, а не във високопланинските райони, където могат да се срещнат днес. Половината от цялата ледена маса беше съсредоточена в Северна Америка, а една четвърт част - в Евразия, и още една четвърт - на други места, основно в Антарктида. Африка почти не беше засегната от леда, но Австралия практически изцяло беше покрита с антарктическо ледено "одеало".

Точка 4. Шест нашествия на ледовете.
(61:5.4) Северните региони на планетата претърпяха шест раздели и ясно изразени нашествия на лед, макар че имаше многобройни придвижвания и спадове, свързани с активността на всеки отделен леден покров. В Северна Америка ледът беше съсредоточен в два, а по-късно - в три центъра. Гренландия се скриваше под леда, а Исландия беше напълно погребана под ледения поток. В Европа ледът в различни периоди покриваше Британските острови, с изключение на крайбрежието на Южна Англия, и се разпространи към Западна Европа чак до Франция.

Точка Б. 2 000 000 години назад

Точка 1. Първи североамерикански ледник.
(61:5.5) Преди 2 000 000 години първият североамерикански ледник започна своето придвижване на юг. Започваше ледниковият период, продължил почти един милион години - от началото на движението на ледниците от центровете на налягане до връщането към него. Централният леден щит се простираше на юг до Канзас; източният и западен ледени центрове по това време не бяха толкова обширни.

Точка В. 1 500 000 години назад

Точка 1. Второ нашествие на ледовете.
(61:5.6) Преди 1 500 000 години първият обширен ледник отстъпваше на север. В това време огромно количество сняг падна в Гренландия и североизточната част на Северна Америка и скоро тази източна маса лед започна да се движи на юг. Това беше второто нашествие на лед.

Точка 2. Ограничителния ефект на първите две ледени нашествия.
(61:5.7) В Евразия тези две нашествия на лед не бяха обширни. На ранните етапи от ледниковия период Северна Америка се напълни с мастодонти, покрити с козина мамонти, коне, камили, елени, овцебикове, бизони, наземни ленивци, гигантски бобри, саблезъби тигри, ленивци с размерите на слон и многобройни групи от семейството на котките и кучетата. Но от това време нататък техният брой бързо намаляваше поради все по-голямото охлаждане. В Северна Америка голяма част от тези животни измря към края на ледниковия период. Далеч от леда, наземният и водният живот се измениха малко.

Точка Г. 1 000 000 години назад

Точка 1. Важно събитие през този ледников период стана еволюцията на първобитния човек.
(61:6.1) Немного на запад от Индия, в района, намиращ се понастоящем под водата, сред потомците на мигриращия в Азия древен североамерикански тип лемур внезапно се появиха мляко-питаещите, станали ранните предшественици на човека. Тези неголеми животни ходеха основно на задните си крака и притежаваха голям мозък по отношение на своя ръст и в сравнение с мозъка на другите животни. В седемдесетото поколение от този тип живи същества внезапно се отдели нова, по-развита група. Тези нови мляко-питаещи — промеждутъчните предшественици на човека, ръстът на които почти два пъти превишаваше ръста на техните предци и които притежаваха пропорционално увеличил се мозък — едва успяха да се утвърдят, когато внезапно стана третата най-важна мутация: появиха се приматите. [По това време, в резултат от обратното развитие на промеждутъчните предшественици на човека, се появиха човекоподобните маймуни; от този момент до ден днешен човешката клонка прогресира за сметка на постепенната еволюция, докато човекоподобните маймуни останаха в неизменно състояние и даже донякъде регресираха.]

Точка 2. В течение на ледниковия период протичаха и други процеси, но действието на леда затъмнява всички останали явления в северните ширини.

(61:7.1) В течение на ледниковия период протичаха и други процеси, но действието на леда затъмнява всички останали явления в северните ширини. Никаква друга активност на сушата не оставя толкова явни топографски следи. Характерните скални блокове и повърхностни пукнатини, като например понори, езера, изместени скални видове и каменно брашно — се срещат само във връзка с това природно явление. Ледът е също причина за тези елегантни хълмове или вълнообразна повърхност, която се нарича тесни ледникови наноси. Според своето придвижване ледникът изместваше и изменяше цялата повърхност на земята. Само ледниците оставят след себе си тези приказни наноси — дънните, странични и терминални морени. В Северна Америка тези наноси, особено дънните морени, се простират от източното крайбрежие на север и запад. Те се срещат и в Европа и Сибир.

Точка Д. 750 000 до 700 000 години назад

Точка 1. Четвърти леден щит.
(61:7.2) Преди 750 000 години четвъртият леден щит - обединението на централното и източното североамерикански ледникови полета, се задълбочи в южна посока. В пика на своето придвижване той достигаше южните части на Илинойс, изместваики река Мисисипи на осемдесет километра на запад, а на изток неговият южен край се простираше до река Охайо и централните райони на Пенсилвания.
(61:7.3) В Азия сибирският леден щит извърши най-дълбокото нахлуване на юг, докато в Европа придвижващият се ледник се спря редом с горната преграда на Алпите.

Точка 2. Четвъртия ледник заставил неандерталците и другите племена да отстъпят на юг.
(64:4.4) Преди 750 000 години четвъртата ледена кора се спусна далеч на юг. С помощта на своите усъвършенствани оръдия неандерталците пробиваха отвори в леда, който сковаваше северните реки и ловяха приближаващата се към тези отвори риба. Тези племена винаги отстъпваха пред надигащия се лед, който този път извърши най-голямото си нахлуване в Европа.
(64:4.5) По това време сибирският ледник извършваше своето най-голямо нахлуване в южна посока, заставяйки древния човек да отстъпи още по-далеч на юг, към земята на своите предци. Но човешките видове бяха вече обособени в такава степен, че опасността от новото смесване с останалите маймунски роднини значително намаля.

Точка 3. При отстъплението на четвъртия ледник живота на млякопитаещите се промени.
(64:4.6) Преди 700 000 години се извършваше отстъплението на четвъртия ледник, най-обширният от всички ледници на територията на Европа; хора и животни започнаха да се връщат на север. Климатът беше прохладен и влажен и първобитният човек отново преуспяваше в Европа и западна Азия. В северните региони, все още неотдавна покрити с лед, постепенно се появиха гори.
(64:4.7) Обширното нашествие на ледника не внесе съществени изменения в живота на млекопитаещите. Тези животни се съхраниха в тесния пояс суша между леда и Алпите и след отстъплението на ледника отново бързо се разпространиха по цяла Европа. От Африка през Сицилийския мост суша, дойдоха слонове с прави бивни, широконоси носорози, хиени и африкански лъвове и тези нови животни практически унищожиха саблезъбите тигри и хипопотами.

Точка Е. 650 000 до 600 000 години назад

Точка 1. След отстъпването на ледника климат оставаше мек.
(64:4.8) Преди 650 000 години климатът оставаше мек. Към средата на междуледниковия период той стана дотолкова топъл, че Алпите почти напълно се лишиха от лед и сняг.

Точка 2. Междуледниковия период.
(64:4.9) Преди 600 000 години отстъпващият лед достигна своята по това време най-северна точка и след прекъсване от няколко хиляди години климатичните изменения оставаха незначителни. Хората и животните в Европа почти не се измениха. Намаля известната засушливост от предишния период и алпийските ледници се спуснаха далеч надолу покрай речните долини.

Точка Ж. 550 000 до 500 000 години назад

Точка 1. По време на четвъртото и пето ледниково нашествие се разпространи първобитната култура на неандерталските раси.
(64:4.10) Преди 550 000 години настъпващият ледник пак изтласка хората и животните на юг. Но този път човекът имаше достатъчно пространство в широкия пояс на сушата, който се простря на североизток в Азия и се разполагаше между ледения щит и силно разширилата се черноморска част на Средиземно море.
(64:4.11) По време на четвъртото и петото нашествие на ледниците се извърши по-нататъшното разпространение на първобитната култура на неандерталските раси. Но прогресът беше толкова незначителен, че опитът за създаването на Урантия на нов, модифициран тип разумен живот, като че ли действително се приближаваше към провал. В продължение на почти четвърт милиона години тези първобитни племена странстваха, ловувайки и воювайки, с прекъсвания сдобивайки се с успех в някои направления, но като цяло постепенно деградирайки, в сравнение със своите по-развити предци-андонити.

Точка 2. По време на петото нашествие на леда се появиха шесте цветни раси и пристигна Планетарния Принц.
(61:7.4) Преди 500 000 години, по време на петото нашествие на леда, новият обрат на събитията ускори хода на човешката еволюция. Внезапно и в едно поколение, в резултат от мутация на коренното човешко племе, се появиха шест цветни раси. Тази дата има двойно значение, тъй като тя ознаменува пристигането на Планетарния Принц.
(61:7.5) В Северна Америка придвижването на петия ледник представляваше обединеното нашествие на всички ледени центрове. Наистина източният език се спусна съвсем малко по долината на реката Свети Лаврентий и придвижването на юг на западния леден щит също беше незначително. Но централният език достигна южните региони и покри голямата част от щата Айова. В Европа нашествието на този ледник не беше толкова обширно, както предишното.

Точка З. 250 000 до 150 000 години назад

Точка 1. Шесто и последно обледяване.
(61:7.6) Преди 250 000 години започна шестото и последно заледяване. И независимо от това, че северните възвишения започнаха бавно да се спускат, в този период стана най-обширното отлагане на снега на северните ледникови полета.
(61:7.7) В течение на това нашествие се извърши най-обширното отлагане на снега на северните ледникови полета. По време на това нашествие три огромни ледени щита се сраснаха в една грамадна маса от лед и всички западни планини бяха засегнати от тази ледникова активност. Това стана най-обширното вмъкване на лед на територията на Северна Америка. Ледникът се спусна на юг и на разстояние почти 2 500 километра от своите центрове на свиване и северноамериканските температури паднаха до рекордно ниско ниво.

Точка 2. Бунтът на Луцифер.
(61:7.8) Преди 200 000 години по време на придвижването на последния ледник стана събитие, оказало огромно влияние върху хода на историческото развитие на Урантия - бунтът на Луцифер.

Точка 3. Разпространение на шестия ледник.
(61:7.9) Преди 150 000 години шестият и последен ледник достигна крайните граници на своето придвижване на юг: западният леден щит мина канадската граница; централният се спусна в щатите Канзас, Мисури и Илинойс; източният щит се измести на юг, покривайки голяма част от щатите Пенсилвания и Охайо.
(61:7.10) Именно този ледник образува много ледени езици, прорязали съвременните езера - големи и малки. По време на отстъпването на ледника се образува системата от североамериканските езера - големи и малки. По време на отстъпването на ледника се образува системата на североамериканските Големи езера. И Урантийските геолози съвсем точно определиха различните стадии на този процес, правейки правилното заключение, че тези водни масиви са от различно време; отначало се опразни в долината на Мисисипи, а след това — в източна посока, в долината на река Хъдзън, и накрая - по северния път, в долината на река Свети Лаврентий. Изминаха тридесет и седем хиляди години оттогава, откакто системата на Големите езера започна да се опразва чрез днешния ниагарски път.

Точка И. 100 000 години назад

Точка 1. Отстъпване на последния ледник и образуване на полярния щит.
(61:7.11) Преди 100 000 години по време на отстъплението на последния ледник започна образуването на обширния полярен леден щит и центърът на натрупване на лед се премести далеч на север. И дотогава, докато полярните региони бъдат покрити с лед, едва ли е възможен нов ледников век, независимо от бъдещите издигания на сушата или видоизмененията на океанските течения.
(61:7.12) Този последен ледник се придвижваше в течение на 100 000 години и за завършване на отстъплението на север се изискваше също такъв промеждутък от време. Умереният пояс е свободен от лед малко над петдесет хиляди години.

Точка 2. Влияние на ледниците на биологичните видове.
(61:7.13) Суровият ледников период унищожи много видове и радикално измени голям брой други. Много претърпяха жестоко отсяване в процеса на миграцията от място на място, предизвикано от придвижванията и отстъпванията на леда. Сред тези животни, които в своите наземни миграции повтаряха движението на ледниците, бяха мечката, бизонът, еленът, кабаргата, мамонтът и мастодонтът.
(61:7.16) Принудителната миграция на живите същества преди нашествието на леда доведе до изключително смесване на растения и животни и при отстъпването на последния ледник много арктически видове както от растителния, така и от животинския свят се оказаха отрязани от някои високопланински върхове, докъдето те се добраха, спасявайки се от леда. Затова днес тези изтръгнати от своята среда на обитание растения и животни се срещат високо в европейските Алпи и в северозападните Апалачи.

Точка 3. Край на ледниковия период.
(1:7.17) Ледниковият период е последният завършен геологически период, така наречените Плейстоцен, продължаващ над два милиона години.

Точка VI. Съвременна ера Ценозой

Точка А. Край на Ценозоя
(61:7.19) Настоящото повествувание - от възникване на млекопитаещите до завършването на ледниковия период и началото на историческата епоха - обхваща почти 50 000 000 години. Този последен, днешен геоложки период е известен на вашите изследователи като Ценозой, или съвременната ера.

Точка Б. Пост-ледниковия период или Холоцена

Точка 1. Ледниковия период завършил по време на пристигането на Адам и Ева на Урантия.
(61:7.18) Преди 35 000 години големият ледников период завърши навсякъде, с изключение на полярните региони на планетата. Тази дата е знаменателна също така и с това, че малко преди това на планетата пристигнаха Материален Син и Материална Дъщеря и започна адамическият съден период. Това приблизително съответства на началото на Холоцена, или след-ледниковия период.

Точка 2. Отстъпването на ледника превърнало Сахара в пустиня.
(80:2.1) Първото разпространение на виолетовата раса в Европа се прекрати поради някои крайно внезапни климатични и геоложки изменения. С отстъплението на северните ледникови полета влажните западни ветрове се преместиха на север, което постепенно превърна откритите пасбищни региони на Сахара в гола пустиня. Това засушаване стана причина за разсейването на брюнетите с нисък ръст - тъмнооки, но дълголики обитатели на великото плато Сахара.

Точка 3. Англия се отделила от континента и Дания се издигнала от водите, Средиземно море се съединило с Атлантическия океан.
(80:2.4) Приблизително в това време, когато ставаха тези климатични изменения, Англия се отдели от континента и Дания се издигна от водата, докато протокът Гибралтар, защитаващ западния басейн на Средиземноморието, рухна в резултат от земетресения, което доведе до бързо повишаване на водата в това вътрешно езеро до нивото на Атлантическия океан. Скоро сицилийският мост суша потъна, превръщайки Средиземноморския басейн в едно компактно море и съединявайки го с Атлантическия океан. Тази природна катастрофа предизвика потопяване на голям брой селища и доведе до най-големия брой човешки жертви в цялата световна история на наводненията.

Заключение

(58:7.12) Цялото това повествувание е нагледно изложено върху изкопаемите страници на огромната “каменна книга”, разказваща за събитията на отминалите дни. И страниците на тази гигантска биогеологична летопис непременно ще ви разкрият истината, стига само да се научите да ги тълкувате. Дъното на много морета се надигна днес на голяма височина и техните многовековни отлагания свидетелстват за борбата за съществуване в тези отдавнашни дни. Буквално верни са думите на вашия поет, заявил: “И прахът, по който стъпваме, някога е бил жив.”